

DEL MÓN AL MUSEU

Disseny de producte,
patrimoni cultural

Peces noves

A partir del 22/05

Renovació de l'exposició “Del món al museu. Disseny de producte, patrimoni cultural.”

Amb la incorporació de **36 noves peces**, l'exposició permanent de disseny de producte “**Del món al museu**” passa a mostrar **250 objectes** representatius de les etapes més significatives del disseny a casa nostra, des de l'època del GATCPAC fins avui. Aquestes noves peces, fruit dels increments de la Col·lecció del Museu dels últims anys, contribueixen a completar la presentació del treball de dissenyadors i empreses que han impulsat el disseny a Barcelona, Catalunya i Espanya.

Entre les noves peces que s'exposen hi ha autors consagrats com ara **Gemma Bernal** i **Javier Mariscal**, i d'altres que fins ara no eren presents a la col·lecció, com l'**Estudi IDP**, **Closca Design**, **Mut Design**, **Ana Hernando**, **Josep Maria Magem** o **GR Lab Studio**. També hi ha empreses d'important trajectòria com **Marset**, **Expormim**, **Flamagas** o **Miele**, i d'altres que s'incorporen per primer cop al fons del Museu, com **Hed Cycling International**, **CuldeSac Espacio Creativo** o **MADOM**.

Aquestes noves peces enriqueixen el discurs de l'exposició, inaugurada el 2015, completant els seus àmbits, que s'organitzen a partir de tres grans conceptes vàlids per a tots els moments i tots els estils: la capacitat dels objectes d'esdevenir una referència, l'exploració dels materials i el reconeixement social que obtenen. Tot un univers d'objectes funcionals, bells, racionals o evocadors, que parlen de la gran transformació que al llarg del segle XX i fins avui el disseny ha introduït en la vida de les persones.

Referència. Aquest àmbit reuneix peces que han esdevingut exponents del bon disseny, prototipus d'èxit, dissenys personalitzats i dissenys capdavanters. D'entre les recents incorporacions podem destacar el **casca Closca Helmet** (2016) de Closca Design, pioners en crear el primer casca de bicicleta plegable del món; o un prototip de **portasetrills** (1961) que **Rafael Marquina** va pensar per les seves mítiques setrilleres.

Aportacions tècniques i materials. Destaquem **Tanka** (1972) un senzill i pràctic dispositiu de tancament dissenyat i fabricat a Barcelona, en origen pensat per a l'equipament de muntanya i ara utilitzat arreu del món per a tot tipus de peces esportives i de vestir; o la **roda aerodinàmica de bicicleta HED3** (2005), la que més contrarellotges ha guanyat en la darrera dècada. Aquest àmbit de l'exposició para atenció als materials: innovadors, artesanals, versàtils, desafiadors, ergonòmics i funcionals.

Reconeixement oficial i popular. Àmbit que se centra en la popularitat de la peça, el reconeixement professional, l'atenció a criteris ecològics, la capacitat del disseny de jugar amb la memòria visual, evocar formes i sensacions, amb nostàlgia i ironia. Aquí hi trobareu l'**encenedor Clipper Classic** (1971) d'Enric Sardà, el primer encenedor recarregable de plàstic del món, un èxit rotund des de la seva sortida al mercat i fins avui; o, el **llum de taula FollowMe**, (2014) d'Inma Bermúdez i fabricat per Marset, compacta, portàtil i recarregable per USB.

ALGUNES PECES SELECCIONADES

[Descarrega imatges en alta](#)

Encenedor *Clipper Classic*, 1971 Enric Sardà

Plàstic, metall i pedra
9,2 x 4,2 diàm. cm
Productor: Flamagás S.A., LUGAR?, de 1971 a 1972; Llinars del Vallès,
Barcelona, des de 1972
Data de la peça del Museu: c. 1975
Donació Rossend Casanova i Mandri, 2019
MDB 7.038

L'any 1959 es va crear a Barcelona l'empresa Flamagas dedicada a la fabricació d'encenedors, essent Clipper una de les seves marques. El 1970 el dissenyador Enric Sardà projectà aquest encenedor, conegut arreu del món per la seva forma icònica: el cos cilíndric que amaga el dipòsit de gas, el petit polsador, el regulador de la flama i la pedra. Pràctic, modern i lleuger, de gran seguretat i fiabilitat, Clipper va tenir un èxit rotund des de la seva sortida al mercat, convertit en el primer encenedor recarregable de plàstic del món.

Clipper Classic (Clipper es presenta en diferents col·leccions) inclou altres característiques, com que se li pot canviar la pedra quan aquesta està gastada i que el seu dipòsit de gas és recarregable, arribant a 3.000 enceses per recàrrega.

Actualment Clipper Classic s'ofereix en diferents acabats (translúcid, Soft Touch, gravat, metàl·lic...) o sòlid, com aquest, que pot estar acabat amb diferents colors.

Des de que el 1972 s'inaugurà la primera fàbrica Clipper a Barcelona, l'èxit portà a l'empresa a obrir-ne més arreu del món. Així, cada any es produeixen centenars de noves col·leccions, fet que ha generat una "Clippermanía" convertint-lo en un objecte de col·leccionisme.

L'encenedor pot anar acompanyat de complements, com el Clipper Table, un accessori a la manera de funda que li dóna estabilitat i el converteix en un encenedor de sobretaula.

Tamboret *Dúplex*, 1981
Javier Mariscal (1950)

Ferro pintat, tacs de goma i Skai

84,5 x 42 x 39 cm

Data de la peça del Museu: 1981

Producció: Javier Mariscal, València, 1981; BD. Ediciones de
Diseño, SA, Barcelona, 1981-2003

Donació, 2018

MDB 2.680

El tamboret *Dúplex* dissenyat per Javier Mariscal es caracteritza per l'originalitat de les potes: blava la corbada, vermella la recta i groga l'ondulada. Travant-les hi ha dos anells, el superior amb funció estructural (inclinat) i l'inferior (horitzontal) també serveix de reposapeus.

El tamboret era part del mobiliari del bar *Dúplex* (València, 1980) del qual va prendre l'esperit i el nom. Aquest establiment, avui desaparegut, comptà amb un interiorisme de Ferran Salas i Mariscal de colors vibrants i línies geomètriques. En principi se'n produïren pocs, ja que estaven destinats únicament a aquell bar, però més tard l'empresa BD. Ediciones de Diseño, realitzà una nova edició que arribà a un públic més gran (un exemplar també es conserva al Museu, MADB135.862). Cal assenyalar que també es produí més petit, anomenat *single*, i que també se'n realitzà un prototip amb un respatllet i un braç que aguantava un cendrer.

L'aportació de *Dúplex* als tamborets tradicionals radica en la forma divertida i gràfica que trenca amb la clàssica sobrietat sense perdre l'estabilitat. Com bé apuntà Mariscal, «la línia que té és més forta que la funcionalitat pròpiament. Un tamboret racional seria el més net de formes, d'estructura, més ben fet, més barat, més fàcil de produir en sèrie. Per oposició potser, podria dir-se que el meu tamboret és 'amoral'. El meu és el que fa riure més... a mi m'enrotlla poder estirar i donar marxa a les coses».

El *Dúplex* va ser portada de la revista *Modo* (1981) i Mariscal va ser invitat per Ettore Sottsass a col·laborar amb el grup Memphis.

Dúplex està considerat un símbol del disseny gestual espanyol i un exponent anticipat de l'estil postmodern. Va ser seleccionat per als premis Delta 1984 de l'ADI-FAD a Barcelona.

Broc Aqua Jar, 2008

GR Lab Studio (2005)

24 x 20,5 x 9,7 cm

Polipropilè

Data de la peça del Museu: 2008

Productor: Balvi, el Prat de Llobregat (Barcelona), a partir de 2008

Donació: Sociedad Mercantil Estatal de Acción Cultural, SA, 2017

MDB 1.527

Aquest pràctic accessori, que va ser finalista als Premis Delta de l'ADI-FAD, facilita l'acció de servir l'aigua des d'una de les clàssiques ampolles de plàstic PET, l'ús de les quals està altament estès. El seu concepte de disseny sorgeix de la necessitat de dignificar aquest producte tan efímer com omnipresent en el dia a dia i en qualsevol escenari. L'adaptabilitat o acoblament de l'accessori, tant a les ampolles de 25 cl com a les de 2 litres, s'aconsegueix gràcies al fet d'aprofitar la universalitat que caracteritza les rosques estàndards dels taps. Una vegada tret el tap i enroscat aquest broc, l'ampolla esdevé una còmoda i ergonòmica gerra amb nansa.

Aqua Jar presenta dos tipus d'acabats: granulat i mat a tot el seu exterior, i brillant i suau a la superfície interior, que és la que ha d'estar en contacte amb l'aigua. Disponible en tres colors diferents, es fabrica en polipropilè mitjançant el sistema d'injecció de plàstic. Això el fa hipoal·lèrgic i no tòxic, a més de que li proporciona lleugeresa i resistència tèrmica. Gràcies a ser produït en aquest material i d'una sola peça, *Aqua Jar* és totalment reciclable i contribueix a la disminució de la contaminació.

En sortir a la venda, en menys de dos mesos es van vendre 6.000 unitats. L'empresa productora i comercialitzadora Balvi acostuma a col·laborar amb dissenyadors externs, com Adrià Guiu i Iñaki Remiro de l'estudi GR Industrial Design, per tal de que aportin noves visions als seus objectes de regal i per a la llar.

Llum de peu *Arquímedes*, 1974

Gemma Bernal (1949), Ramon Isern (1942)

Fusta, metall i components elèctrics

130 x 110 x 21 cm

Data de la peça del Museu: 1974

Productor: Tramo, Barcelona, 1974-1975; García Garay, SL,

Barcelona, 1975; Tramo (Vibia), Barcelona, 1996; Aromas

del Campo, València, 2011-2013

Donació Gemma Bernal / Ramon Isern, 2019

MDB 3.264

La idea d'aquest llum de peu, dissenyat per l'estudi Bernal/Isern, és buscar una alternativa al mecanisme de les làmpades de dos braços, que s'equilibren per separat mitjançant contrapesos, molles o amb fregament. L'*Arquímedes* aconseguix contrapesar el moviment dels dos braços, només amb un pes, ja que el primer braç actua com a contrapès i el altre mitjançant una rodeta, segons el moviment que es fa, es trava o gira. El moviment normal, combina els dos.

El llum està format per una estructura de fusta, cargols i peces metàl·liques (pes i peu) que són d'igual color negre que la pantalla, d'una original geometria cònica igualment de metall i esmaltada. Les peces de fusta, que donen l'aparença de simples llistons, troben la mobilitat en els seus dos braços i la pantalla, permetent enfocar en qualsevol posició.

Comercialitzat inicialment per la firma barcelonina Tramo, posteriorment entrà al catàleg de García Garay, que la oferí amb la pantalla amb teixit de color cru i el braç i la base amb fusta de color negre. Posteriorment també es va comercialitzar en alumini anoditzat.

Llum d'una estètica molt preuada als anys 70, amb una fabricació molt artesanal, de solucions enginyoses i aparentment simples, presenta formes geomètriques (però no contundents) on la fusta li confereix una important presència natural i càlida. Aquest llum procedeix de l'estudi dels dissenyadors.

Motocicleta *Impala*, 1962
Leopoldo Milá (1921-2006)

Acer, alumini, cautxú, cuir i metacrilat de metil

Data de la peça del Museu: 1962

Productor: Permanyer, SA, Esplugues de Llobregat (Barcelona), 1962-1971; Montesa, SA, Esplugues de Llobregat (Barcelona), 1983-1985; Montesa-Honda, Sant Perpètua de Mogoda (Barcelona), 1985-1987

Premi Delta d'Or, ADI-FAD, Barcelona, 1962

Accessió, 2009

MADB 138.697

Francesc Bultó, l'*alma mater* de Montesa quant a desenvolupament i disseny de producte, sorprengué a tothom anunciant que abandonava l'empresa juntament amb part de l'equip de competició per formar Bultaco. Llavors Permanyer, president de Montesa, confià en Leopoldo Milá (ex-pilot de la marca i cap de taller) que afrontà el repte i el 1961 va presentar el seu model insígnia, *Impala*.

Aquesta creació -una moto útil i fiable, sense avaries i que pretenia marcar un precedent tant en el disseny com en la mecànica- sorgí pel interès de Montesa d'entrar de nou en la competició. Amb clara vocació de devorar quilòmetres, va ser equipada amb un motor monobloc fet amb foneria d'alumini que incorporava la caixa de canvis, el sistema elèctric i la transmissió primària. Pel que fa a la part formal, cal destacar la seva claredat de línies i la intenció de trencar amb els models passats. Milá la concebé iniciant els dissenys per les rodes, a partir de les quals treia un bastidor on encaixava el motor i els altres elements mecànics per posar-hi finalment la cirereta amb uns excel·lents acabats. El resultat de l'enginy va ser espectacular, com no podia ser d'altra manera en un dels dissenys industrials més portentosos de la història del disseny industrial espanyol.

Abans que la moto fos seriada, a Permanyer se li va ocórrer provar-ne la mecànica i el funcionament travessant tot el continent africà de sud (Ciutat del Cap) a nord (Tunísia). Aquesta increïble aventura, coneguda com a «Operació *Impala*», fou relatada per tota la premsa estatal.

Portasetrills, 1961

Rafael Marquina Audouard (1921-2013)

Acer inoxidable, alumini i fusta

18,2 x 14 x 10 cm

Maqueta

Donació Mobles 114, Barcelona, 2014

MADB 138.927-4

A força de dissenyar el seu [famós setrill](#) per contenir l'oli i el vinagre, Rafael Marquina va pensar en un portasetrills que permetés endreçar-los, desplaçar-los còmodament i que els servís de suport. En resultaren dos models, un de fusta (MADB 138.927-05) que subjecta els setrills per la base i aquest, que ho fa pel coll. Cap dels dos s'arribaren a produir mai.

Aquest portasetrills, fet amb una base d'alumini, tija i braços d'acer i agafador de fusta, seguia els preceptes asèptics que havia proposat en projectar els recipients de vidre, de manera que l'esfera superior esdevé l'únic element de subjecció, mentre que el suport dels setrills es fa a través de dos braços amb dos collars oberts, de perfil igual als colls dels setrills, on encaixen. Un cop posats, els setrills resten en suspensió, donant un joc visual d'equilibri. La base és circular, recordant la pròpia base dels setrills.

Llum de peu Alfama, 1976

Estudi IDP (Interiors Disseny Pau)

Lluís Pau, Josep Martorell, Oriol Bohigas i David Mackay, 1973-1983

Ferro esmaltat, cable elèctric, portalàmpades, fluorescent i
linestres OSRAM

128,8 x 50 x 53 cm (plegat)

Prototip

Productor: Polinax, Barcelona, 1976 (prototip)

Donació MBM Arquitectes, S.L.P., 2015

MDB 100

Aquest llum de peu Alfama forma part de la sèrie de llums que l'equip d'arquitectes, dissenyadors i interioristes Lluís Pau, Josep Martorell, Oriol Bohigas i David Mackay (integrants

d'IDP) van idear l'any 1976. El primer model va ser de sostre i va donar nom al llum, dissenyat expressament per a una casa particular de Sant Jordi d'Alfama (urbanització de l'Ametlla de Mar) on l'equip d'arquitectura MBM havia construït dues cases i IDP (aleshores PAU-MBM) en va fer l'interiorisme. El model de sostre va donar pas al llum de peu (aquest n'és el prototip) i també al de paret que es col·locaren en un habitatge del carrer Sor Eulàlia d'Anzizu de Barcelona.

La sèrie pretenia utilitzar conjuntament dos tipus d'il·luminació: una directa amb deu làmpades de linestra, i una d'indirecta mitjançant un fluorescent situat a la part posterior de la caixa, i que bé pot oferir llum blanca, de color o negra segons la varietat escollida.

El llum està format per una base circular de planxa d'acer de color negre, travessada per una franja blanca en la qual hi ha els interruptors. D'aquí parteix el peu, de perfil rectangular, que suporta la caixa del llum on s'hi distribueixen els deu portalàmpades de les linestres, que poden ser de 30 cm de llargada (35 W) o bé de 50 cm (60 W), i que es poden encendre totes alhora o bé alternades. La caixa, en el punt on descansa sobre el peu, pot oscil·lar per orientar la il·luminació a voluntat.

Roda HED3, 2005

Steve Hed (EUA, 1955-2014)
Equip d'enginyers de Hed Cycling International,
S.L. (2002)

Fibra de vidre
66 Ø x 15,5 cm
Data de la peça del Museu: 2005
Productor: Hed Cycling International, S.L., Pereiro
de Aguiar, Ourense, a partir de 2005
Donació Hed Cycling International, S.L., 2015
MDB 98

En el món del ciclisme un nom representà la revolució en la millora de les rodes de bicicletes: Steve Hed. Aquest nord-americà apassionat per les bicicletes és el promotor d'aquesta roda aerodinàmica HED3, que du el seu cognom, es fabrica a Espanya i que ha permès a diversos corredors (des d'Alberto Contador a Lance Armstrong o Bradley Wiggins) guanyar les cronos al Tour de França. És, de fet, la roda que més contrarellotges ha guanyat en la darrera dècada. Hed comprà la patent i la maquinària de la roda, abans desenvolupada per Specialized segons una creació anterior de Dupont, i la millorà d'acord amb el seu enginy i les necessitats que observava en el rendiment dels ciclistes.

Es tracta d'una roda de carboni tri-radial que permet al ciclista desplaçar-se amb la mínima resistència a l'aire, tant quan avança i el rep frontalment com quan el rep des de qualsevol direcció i intensitat. Aquesta roda de tres aspes és la peça estrella de l'empresa, molt coneguda també en el món del triatló.

L'empresa Hed Cycling International S.L. s'encarrega de la fabricació a Europa i de la seva distribució, que també exporta a nivell mundial. Especialitzada en rodes de bicicleta i amb

fàbrica en una petita localitat d'Ourense, fabrica la major part de rodes de carboni del seu catàleg i hi estudia la manera de produir millors rodes i més ràpides atenent aspectes com el rendiment de les cobertes, l'estabilitat segons el vent, la manipulació de la fibra de carboni o el pes.

Cadira de braços Huma, 2015

Mario Ruiz (Alacant, 1965)

Rotang, teixit Kvadrat i plàstic

78 x 60 x 54 cm

Data de la peça del Museu: 2017

Producció: Expormim S.A., Moixent, València, a partir del 2015

Donació Expormim, 2018

MDB 3.056

La cadira de braços Huma és un moble pensat per acompanyar la taula del menjador que vol mantenir la filosofia clàssica de la construcció amb rotang i, alhora, fa l'exercici de buscar un major confort mitjançant l'ús de varetes flexibles al respall i l'entapissat al seient.

És important fer notar que aquest model presenta les potes de rotang, atès que també es produeix amb potes de fusta, metàl·liques i giratòries, i que també existeix la versió totalment entapissat amb les tres opcions de potes esmentades.

La Huma està construïda a partir d'una estructura de rotang natural pelat i tintat de color gris, d'un gruix de 28 mm de calibre, mentre que les varetes del respall són de 10 mm. El seient està entapissat amb teixit de llana verge i niló de la firma danesa Kvadrat (model Remix 2 Gris), però per tal de combinar amb les necessitats dels usuaris i dels diferents espais, també s'ofereix entapissat amb múltiples opcions de textura i colors, amb pell natural o sintètica, vellut i polipropilè.

Tanca TANKA, 1965

Josep Manuel Anglada (1933), Jordi Pons (1933)

Plàstic i metall

5 x 1 Ø cm

Data de la peça del Museu: 1965

Productor: Injectplast, Barcelona, 1965-1989; Plàstics Tècnics Cusí, PTC, Santa Coloma de Cervelló (Barcelona), a partir de 1989

Donació Josep Manuel Anglada, 2019

MDB 7.037

El Tanka és un sistema per al bloqueig de corda, molt senzill i de caràcter esportiu pensat, en origen, per als equips de muntanya. Segons el dissenyador industrial Josep Puig, «originalment era un dispositiu de subjecció ràpida per a les motxilles, dissenyada i patentada en els anys seixanta per dos famosos escaladors catalans, Josep Manuel Anglada i Jordi Pons». Durant un viatge d'escalada a Amèrica, van observar que els escaladors de vall de Yosemite (Califòrnia) utilitzaven una curiosa peça artesanal com a sistema de tancament. Segons Puig, «l'enginy es basava en la flexibilitat d'un resort reciclat que permetia travar o alliberar el cordó de les motxilles. A allò que els americans feien servir com un sistema d'obertura ràpida els nostres protagonistes hi varen veure noves utilitats, com ara un tancament de seguretat o poder obrir i tancar la motxilla amb guants durant les sortides hivernals d'esquí» en una època en que es tancava fent-hi un nus.

Retornats a Barcelona, van pensar en un nou dispositiu inspirat en aquell però que permetés ser fabricat industrialment. Després d'una primera patent (1964), el primer model comercial va aparèixer l'any següent, i per a la seva fabricació i comercialització fundaren l'empresa Tanka, S.A. El gran salt comercial arribà quan va passar de ser un complement de sacs i motxilles a aplicar-se a la roba tècnica: anoracs, jaquetes d'escalada, pantalons, banyadors, etc.

Un senzill i pràctic dispositiu de tancament dissenyat i fabricat a Barcelona que, actualment, és utilitzat arreu del món per a tot tipus de peces de roba, bosses, contenidors, motxilles o sacs de dormir.

Base d'endoll SIMON100, 2016
Equip tècnic SIMON

Plàstic i components elèctrics
8,5 x 22,5 x 5 cm
Data de la peça del Museu: 2017
Productor: SIMON, Barcelona, a partir de 2016
Donació SIMON, 2017
MDB 1.736-10

Aquesta base d'endoll amb ports forma part de la sèrie SIMON100 creada en ocasió del centenari de l'empresa i de la qual el Museu conserva altres catorze models més, amb diferents funcionalitats i en colors negre i blanc. El conjunt permet tenir una visió global d'aquest sistema avançat del mercat i representatiu de l'empresa, fundada a Olot i actualment amb una importantíssima projecció internacional.

Aquesta base d'endoll amb ports de SIMON100 permet endollar-hi els carregadors habituals dels aparells electrònics sense oblidar l'endoll tradicional. Pel que fa als interruptors que es conserven a la Col·lecció, es tracta del primer interruptor amb condicionament per pulsació del món, pensat per interactuar-hi de manera senzilla i còmoda.

Llum de taula FollowMe, 2014

Inma Bermúdez (1977)

Contraplacat de fusta de roure, policarbonat, llautó, LED i components elèctrics
28,8 x 12,3 Ø cm
Data de la peça del Museu: 2017
Productor: Marset Iluminación, SA, Badalona (Barcelona), a partir de 2014
Premi Red Dot: Disseny d'Il·luminació, Essen, Alemanya, 2016
Donació Marset Iluminación, SA, 2018
MDB 1.950

Portàtil i recarregable, FollowMe és una lluminària portàtil i de sobretaula que permet situar-la en qualsevol lloc. La seva bateria incorporada es carrega amb un port USB, de manera que pel seu caràcter autònom, petit format i calidesa és idònia tant en interiors d'habitatge com en exterior. També en restaurants i terrasses que no tenen accés a un endoll, o com a substitut de la llum d'espelma.

Dotada d'una arquejada nansa de roure que invita a agafar-la, la FollowMe és compacta i de dimensions reduïdes, de manera que gairebé sembla un accessori personal. Disposa de pantalla basculant de policarbonat blanc, que destaca el seu fresc perfil lluminós. Inclou tecnologia LED, amb un dimmer regulador d'intensitat.

Bol Skitx, 2011

Luesma & Vega (1991)

6,5 x 20 Ø cm

Vidre òpal termoconformat de color blanc

Data de la peça del Museu: 2017

Productor: Luesma & Vega, Barcelona, 2011-2017; Luesma & Vega, Molins de Rei (Barcelona), a partir de 2017

Donació Sociedad Mercantil Estatal de Acción Cultural, SA, 2017

MDB 1.489

Des de que es van especialitzar en la producció de vaixelles i suports per a l'alta cuina, iniciant-se amb el restaurant elBulli de Ferran Adrià, Ester Luesma i Xavier Vega han estat involucrats creant peces amb les últimes tecnologies i metodologies artesanals del vidre. Per exemple, aquest bol Skitx recorda a una esquitxada gràcies a la tècnica de la vitrofusió, mentre que d'altres, com Espina (2012) està aconseguida mitjançant la "fossilització" d'espines reals en cada fosa de vidre.

Amb el temps han rebut encàrrecs particulars de xefs com Dani García -per a qui han desenvolupat el suport Silla (2012) a partir de l'emmotllament dels seients de boga de les cadires tradicionals- o els germans Roca -per als que van crear Paisatge Rocós (2013) a partir del motllo en positiu de diferents roques refractàries-. També han treballat amb Paco Pérez del restaurant Miramar produint peces d'inspiració natural com el plat reversible Coral (2012) o la fulla de nopal verda Viva México (2013).

Per al restaurant Pakta d'Albert Adrià, de cuina nikkei (fusió de japonesa i peruana), han creat peces com Bambú (2013), Lienzo Plato (2014) i Causa (2012). Aquesta darrera pensada especialment com a suport de les causes peruanes, plat típic amb base de puré de patata. Finalment per a Mugaritz d'Andoni Aduriz han confeccionat Niu (2013) i Barquillo (2013), resultat de la reutilització de vidres impresos antics amb dissenys dels anys 50 i 60.

Luesma & Vega no produeix peces exclusives, sinó de qualitat, apilables i adquiribles per a tothom.

Casc Closca Fuga, 2016

Closca Design, SL (2011)

Polímer EPS, teixit i fibra de vidre

Data de la peça del Museu: 2016

Productor: CuldeSac Espacio Creativo, València, a partir de 2016

Premi Eurobike, Friedrichshafen, Alemanya, 2015. Premi

Red Dot: Disseny de Producte, Essen, Alemanya, 2015;

Premi Delta d'Or, ADI-FAD, Barcelona, 2016

Donació Closca Design, 2019

MDB 7.044

Aquest casc per a ciclistes urbans té la particularitat que és plegable sense perdre el valor de seguretat que s'exigeix a un complement d'aquest tipus. Així, té el doble certificat de seguretat, complint amb les estrictes normes EN1078 i CPSC vàlides per a Europa, Àsia, EUA i Canadà. El seu sistema plegable impedeix que, en cas de col·lisió, el casc pugui plegar-se.

Elegant, pensat per als usuaris de ciutat, està dissenyat també per mantenir l'estil. Està inspirat en l'arquitectura i el disseny, convertint-se així en una icona de moda que es pot personalitzar amb diferents visors. A més, el seu sistema de plegat i la seva lleugeresa permeten desar-lo en qualsevol motxilla o bossa.

El casc Closca inclou l'innovador sistema Air Flow que ofereix una òptima ventilació, inclou el sistema NFC que permet registrar la informació de l'usuari i inclou una tira elàstica posterior per ajustar-lo millor i oferir major confort.

La Col·lecció del Museu conserva un segon casc, en aquest cas de color blanc, malgrat que és un casc pensat perquè l'usuari el pugui customitzar al seu gust.

Llum de taula NA 3972, 1971

Josep Maria Magem (1941-2017)

Ferro, xapa metàl·lica i components elèctrics

32 x 28 Ø cm

Data de la peça del Museu: 1973

Producció: MADOM, Barcelona, 1972-1974

Donació Guillem Celada, 2019

MDB 7.041

MADOM fou una empresa de vida curta. El nom prové de la conjunció de la primera síl·laba dels cognoms dels dos fundadors: Matos (botiguer amb establiment de mobiliari a la Barceloneta) i DOMper (enginyer industrial que havia desenvolupat el sistema "touch" d'encesa tàctil i que també havia importat components per a la fabricació dels "divilux" per a la regulació d'intensitat de la llum.

Fou per a aquesta empresa en què Magem treballa com a únic dissenyador, desenvolupant desenes de models de làmpades que tenien com a denominadors comuns una estètica maquinista i la utilització del regulador d'intensitat.

Aquest model (anomenat col·loquialment pel seu autor com a Bocazas) com molts altres de la mateixa firma, responen a la voluntat d'assolir unes resolucions formals sofisticades que poc tenien a veure amb els processos artesans amb què es construïen. El difusor format per dues meitats d'esfera, s'assolia mitjançant un repulsat manual.

El model es va proposar amb acabats exteriors cromat o lacat en vermell, groc, verd i marró; també se'n va fer una edició amb daurat (procés electrolític). Pel que fa a l'interior del difusor, donat que la intencionalitat d'aquesta làmpada és crear una llum ambiental o atmosfèrica, els primers models es produïen amb l'interior lacat en blanc, posteriorment aquest es va corregir (és el cas del model que conserva el Museu) per un lacat verd menta que disminuís l'enlluernament de l'usuari amb la reflexió de la llum que la bombeta de cap platejat projecta.

Aquest disseny respon a la voluntat de crear nous conceptes de tractament de la il·luminació domèstica.

Fruitera Malla, 1999

Curro Claret (1968)

Filferro d'acer

Data de la peça del Museu: 1999

Productor: Galeria H²O, Barcelona, a partir de 1999

Donació Sociedad Mercantil Estatal de Acción Cultural, SA, 2017

MDB 1.512

Encara que es va formar a l'Escola Elisava i al Central Saint Martin de Londres, el barcelonès Curro Claret és un dissenyador atípic atès que entén el disseny com una eina per generar processos de col·laboració i inclusió i, per tant, amb cap intenció de respondre a interessos purament mercantilistes. Creu en l'energia humana i en "millor fer-ho que comprar-ho". Per això es pot dir que és un activista i gran partidari de l'anomenada filosofia *Do It Yourself*.

Actualment fa encàrrecs per a empreses i galeries d'art, però sobretot treballa per organitzacions que es dediquen a les persones sense sostre. Per a Claret allò realment important en el disseny és el procés creatiu d'un objecte mitjançant el qual les persones en exclusió poden recuperar una certa autonomia. És l'autèntic valor del disseny -el disseny social-. Però també hi ha uns valors de sostenibilitat i ecologisme, atès que es recuperen o reutilitzen materials o objectes de rebuig.

Aquest fruiter, de quan començava com a dissenyador independent, respon a aquesta filosofia en la que l'usuari es veu interpel·lat a acabar el producte per poder fer-lo servir. Es tracta d'una estructura en vareta d'acer composta per un cercle i tres V. L'objecte s'enllesteix quan la xarxa de plàstic en la qual ve la fruita del supermercat és enganxada en els garfis de l'estructura metàl·lica i es converteix en el suspensor del fruiter. És una manera d'allargar la vida d'un producte que si no es llançaria a les escombraries tot just arribar a casa. La peça va ser exposada a la mostra "*Tapas. Spanish Design for food*" comisariada per Juli Capella i celebrada al Museu del Disseny de Barcelona l'any 2017.

Banc llit ¡Por el amor de Dios!, 2010

Curro Claret (1968)

Fusta de pi i ferro

42,5 x 190 x 79,5 cm (tancat)

82 x 190 x 78 cm (obert)

Data de la peça del Museu: 2015

Productor: Curro Claret, Barcelona, a partir de 2010

Accessió, 2019

MDB 4.066

Aquest és un banc d'església amb el respall inclinat que el transforma en llit. Una proposta del dissenyador Curro Claret per a que les esglésies puguin acollir les persones necessitades per diferents motius i que necessitin un lloc on dormir.

El banc és de línies rectes, com els seus llistons, amb un voladís a la part alta del respall que actua com a reposamans a l'hora de pregar, així com un reposapeus a la part de les potes posteriors. Un tub de ferro pintat de negre, a la part posterior, subjecta el respall quan està aixecat i també quan està abaixat, configurant així la base del llit.

Dissenyat el 2010, una versió posterior es va fer sense el tub de ferro i es presentà a l'exposició col·lectiva *The cuckoo syndrome* comisariada per Uli Marchsteiner a la Kunstraum Niederoesterreich de Viena el 2012. Posteriorment el banc es disposà a l'església Jesuitenkirche de la mateixa ciutat, i el 2015 es traslladà a una altra, la Konzilsgedächtniskirche Lainz. Aquell mateix any, al Museu del Disseny de Barcelona se celebrà l'exposició "Disseny per viure. 99 projectes per un món real" comisariada per Òscar Guayabero i on es presentà aquest banc. Encara uns anys després, el 2017, a la mostra *Misericòrdia* organitzada, realitzada per L'albergueria, Centre de difusió cultural del Bisbat de Vic, es va fer una versió del banc adaptant-ne uns d'existents a l'Església de la Pietat de la ciutat.

Contacte de premsa: Divina Huguet premsa.museudeldisseny@bcn.cat

Imatges en alta de les peces:

<https://eicub.net/share/service/publicSite?node=workspace://SpacesStore/59790533-9050-48dc-a387-032c3b69b215>